

Debreceni Katolikus Figyelő

136

A Szent Anna Főplébánia értesítője

*Üdvözlégy szent Szülő,
te szülted a Királyt,
ki uralkodik a mennyen
és a földön mindörökké*

A Szent Szűz Szent Annával és Szent Joachimmal
– New York-i Metropolitan Művészeti Múzeum

A közösség létfontossága

Az új tanév elején az emberi közösség számunkra létfontosságú rendeltetésének felismeréséhez induljunk ki abból, hogy Jézus megváltó küldetésének teljesítése során megmutatta, mennyire komolyan vette teremő Atyja értékítéletét arról, hogy „nem jó az embernek egyedül lennie” (Ter 2,18). Az Evangélium ugyan beszámol arról, hogy Jézus gyakran visszavonult az emberektől az egyedüllétbe, mert szüksége volt rá, hogy mennyei Atyjával meghitt közösségben egyeztesse terveit és fiúi engedelmisségben imádja őt. De eltekintve ezektől a bensőséges atya-fiúi megállóktól, mindig együtt volt tanítványaival, velük volt mint mesterük. Amikor pedig húsvétjában átvonult ebből a világból Atyjának országába, az utolsó vacsorán övére hagyta jelenlétének és velünk létének központi titkát, az Eucharisziát, a benne hívők szentségi lakomáját övele és egymással. A Jézus által kinyilatkoztatott Isten nem magányosság, hanem szentháromságos közössége az Atyának az ő Fiával kettőjük Szentlelkében.

Az ókori görög filozófus, Arisztotelész az embert zoon politikon-nak (közösségi élőlénynek, társas élőlénynek) nevezte. Ezt a gondolatot vette át Aquinói Szent Tamás, az arisztotelészi filozófia „megkeresztelője”, aki szerint „az ember közösségre meghívott, közösségre irányuló létező”. A Szent Tamási filozófiai antropológiának ezt a sarkalatos felismerését mindmáig osztják az emberrel foglalkozó filozófiai tudományok.

Szent Tamás tételének igaz volta már az élet külső körülményeinek vizsgálatakor is könnyen belátható. Az emberrel összehasonlítva nem találunk még egy olyan élőlényt, olyan állatfajt, amelynek oly hosszan és intenzíven lenne szüksége szüleire, mint az embernek, aki szülői segítség nélkül nem tanulhat meg sem járni, sem beszélni, sem logikusan gondolkodni. Az embernek nemcsak gyermekként van szüksége embertársaira. A közösség létfontosságú számunkra. Nem is olyan régen, másfél-kétszáz évvel ezelőtt a túlélés az átlagember számára egyedül, társak nélkül nem volt lehetséges. A mindennapi betevőt csak az egész család kitartó munkájával lehetett megszerezni. Kétszáz évvel korábban a család- és a faluközösség nyújtotta biztonság nélkül az egyén – szó szerint – nem élhetett túl. Ez a magyarázat arra, hogy sok helyen, ha valakinek meghalt a házastársa, akkor a megözvegyült fél hat hét múlva újra házasságot kötött.

A közösségtől való függésünk a törzsfelföldés évmilliói alatt oly mélyen belénk íródott, hogy ha minden közösséget nélkülözve, elhagyatva magunkra maradunk, megbetegszünk. Ahogyan szervezetünknek szüksége van a mindennapi testi táplálékra, úgy igényli lelkünk a mindennapi lelki kenyeret, a család közösségét és az együttlétet azokkal, akikben megbízhat.

folytatás a 2. oldalon

▶ Azok az életkörülmények, amelyek korábban szinte kikényszerítették a közösségi életet, alapvetően megváltoztak. Ma senkinek sem kell félnie, hogy család nélkül nem boldogul, hogy tönkre megy. Ezt illetően a külső fenyegetettség és veszélyek már nem léteznek. A válás ma már nem egyenlő az egzisztencia megsemmisülésével. Az embernek azonban továbbra is alapigénye a másokkal közösségben megélt élet. Szükségünk van megértő emberi közelségre és barátságra, elismerésre és megbecsülésre a közösségben. Érzelmileg, lelkileg betegszik meg az ember, ha nem tartozik olyan, életkorának és -állapotának megfelelő közösségekbe, amelyekre jogosan van belső igénye. Nagy gondot kell fordítanunk arra, hogy fenntartsuk és elmélyítsük a szeretetben való kiteljesedésünket elősegítő közösségeket. A család minden tagjának – mégpedig anélkül, hogy órájukra néznének, vagy telefonjukat babrálnák – naponta legalább egy órát együtt kellene töltenie (pl. a közös vacsoránál, vagy ebédnél stb.), amit a földrajzi távolság sem hiúsíthat meg, köszönhetően a jelenkori média hasznos segítségének. *„Egy így élő család vagy közösség ugyanis szeretetben gazdag környezetet teremt maga körül, melyben könnyebb megnyílni a hitre és az evangélium újdonságára, és amelytől az ember jobbra és derűsebbé válik. Ha ezzel szemben mindenki a maga pecsenyéjét sütögeti, ha csak a dolgok számítanak – melyek sosem elegendők –, ha nem figyelünk egymásra, ha az individualizmus és az irigység uralkodik – az irigység halálos mérreg! –, akkor a légkör fagyossá, az élet nehézzé válik, a találkozások öröm helyett (vö. Mt 19,22) inkább nyugtalanságra, szomorúságra és csüggedésre adnak alkalmat”* (Ferenc pápa beszédéből, Róma, 2024. júl. 14.).

Az eredményes gyermeknevelés alapja és titka: sok időt kell együtt tölteni a gyermekekkel, főleg manapság, amikor a gyermekek és fiatalok számára a szabadság megannyi lehetősége kínálkozik csábítóbbnál csábítóbb ajánlataival. Döntően fontos, hogy megőrizzenek a közösségből egy szilárd bázist, különben enélkül

elbukásuk előre programozott. Ha rendelkezésre áll egy közösségi szabad tér, olyan nehézségek is szóba kerülnek, amelyek ki nem mondása és halogatása lélekfönnyasztóan és -mérgezően hat.

A közösségre rendeltségünk jelenségéhez nem közelíthetünk csupán az előbbi, a hasznossági szempont szerint, mert akkor elhibázzuk a lényegét, azt, amelyet Szt. Pál olyan lenyűgözően foglalt szavakba: *„Mindennél magasztosabb utat mutatok nektek: Szólhatok az emberek vagy az angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok vagy pengő cimbalom”* (1Kor 12,31.13,1).

A közösség központjában a szeretetnek kell állnia. Szent Ágoston így érvel: *„Miért kettesével küldte Jézus tanítványait? Sokkal több helyre eljuthattak volna, ha egyesével küldte volna őket. Mivel Krisztus üzenete a szeretet üzenete, és a szeretet megéléséhez szükséges legalább két ember, ezért küldi Jézus kettesével őket, hogy már üzenetének továbbadói tegye láthatóvá annak tartalmát.”*

A teremtés rendjében előre adott kötődési erőkhöz kell kapcsolni a mindennél magasztosabb utat: Krisztus szeretetének útját. Amennyire szüksége van az embernek a közösségre, olyannyira terhet is jelent számára a közösségben való élet. Ha nem vezetne minket a Szentlélek, ha nem tenne alkalmassá arra, hogy szeressünk, akkor nem tudnánk oldottan elviselni azt a nyomást, amit az emberi közelség terhel ránk: *„[A szeretet] Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel”* (1Kor 13,7).

Két, Isten által kijelölt utat jártunk be. Az egyik útjelzője: *„Nem jó az embernek egyedül lennie”* (Ter 2,18), a másiké: *„Az Isten szeretet, és aki kitart a szeretetben, az az Istenben marad, s az Isten is benne marad”* (1Jn 4,16).

Kérjük a minket örökké szerető és minden szeretetünkre méltó Istenünket, hogy miközben mindkét utat elszántan járjuk, ragyogjon ránk és világítson nekünk, *„a sötétben és a halál árnyékában ülőknek [...], és lépteinket a béke útjára irányítsa”* (Lk 1,79). 🙏

Krakomperger Zoltán

Aggódás

Az emberi sorsot, életutat végigkíséri az aggodás, a szorongás, a félelem. Az aggodás valami baj bekövetkeztétől való szorongó félelem. Ezek sorában ott van a személyes sors, a családi vonatkozású dolgok, közösségeink, főleg a széthúzás veszélyei miatti aggodalom. Mindig volt és van okunk a haza sorsa miatt aggódni, de szolgáltat okot Egyházunk is szerte a nagyvilágban: mi lesz vele, hogyan éli túl a külső és belső viharokat?

Kilátástalan, kiútalan helyzetben a szív elcsügged, az erőtlenség pedig kiszolgáltatottá tesz bennünket. Az ember nem bír mindig szárnyalni, és ha nyomasztanak a dolgok, akkor nehezen megy az építkezés kívül és belül is. Tapasztalati tény, hogy betegség vagy fájdalom miatt erőt vesz rajtunk a szomorúság. Baj, ha nem mérjük fel, mihez van elegendő erőnk, baj, ha ügyünk mögül kihátrálnak, akik korábban lelkesítettek. Nagy tetteket egyedül nem lehet véghez vinni. Szomorú és fájdalmas, ha a közös nagy értékekért nem aggódnak a felelősök. Veszni indul az örökség, ha idejében nem figyelünk fel arra, hogy mentsük, ami menthető. Nem elég vészharangot kongatni vagy bölcsen szólni, tenni kell és áldozatot hozni. A rendszerek, hatalmak szeretnek kisajátítani dolgokat, vagyonekat, és inkább felélték, mint gyarapították azokat. A látókat és felelősséget érzőket elhallgattatták, és hazug ideológiákkal félrevezették az embereket.

Tudomásul kell vennünk, hogy teremtmények vagyunk, és a sors nagyrészt nem a mi kezünkben van. Erős környezeti hatásokat tapasztalunk, bárhol is élünk. Ember voltunkhoz tartozik az is, hogy nem tudjuk, mit hoz a jövő, bár utalások, vagy jelek mindig vannak. Az ember számára kincs a tapasztalat, de tanulni kell belőle. Vészterhes időket csak közösségben vészelhetünk át. Szomorú tapasztalat az is, hogy egyesek félelemben és bizonytalanságban akarják tartani az embereket. Itt is megjelenik a Biblia figyelmeztetése, hogy aki fél, az még nem szeret igazán. Ilyen helyzetben is megtapasztaljuk, hogy kísérőnk és útítársunk az Úr: „nem vagy egyedül” – súgja nekünk is.

Kérdés, hogy mi jelent megnyugvást, és mi hoz békét az ember számára. Szeretjük látni a biztonságot az alkotásra, az alkalmas lehetőségeket a jövő építésére, és ezeket meg is akarjuk teremteni. Nyugvást je-

lent, ha bízunk az Úrban, az Ő áldásában, de a magunk részéről is mindig meg kell tennünk, ami tőlünk telik. Az Istent szeretőknek a kudarc is javára válik, ne bízsa el magát az ember, hiszen a szűk esztendő is erősítik hitünket, reményünket az élet folytatására. Az ember reménnyel veti el a magot, és nem tétlenül várja a jövőt, az aratást. Az aggodalmaskodással nem lehet az életet meghosszabbítani. Egy ifjú, egy elhivatott számára sokat jelent a biztatás vagy a jókor jött segítség. Az is lendítő, ha fülünkbe csengenek az útravaló lelkesítő kijelentései. Nem vész el egy hajszál se fejetekről, miért félték – mondja Jézus.

Idézhetjük a természet rendjét: nézzétek az ég madarait és a mezők virágait, az Úr gondoskodik róluk.

Mi is hittel valljuk, hogy akiket az Isten szeret, azoknak minden a javukra válik. Egyénileg is fontos megtalálni az irányt, megtenni a lépéseket és célba érni. Ezek életünk átfogó szakaszát is érintik, de kapcsolatban vagyunk családtagokkal, barátokkal és közösségekkel, ezek mind okot adnak az aggodásra. Példánkkal egymást erősítjük vagy gátoljuk.

„Ne aggódjatok semmiért.” (Fil. 4, 6) Szt. Pál igéjével és példájával is biztat bennünket.

Koromnál fogva én is sokat gondolok a hazatérésre, lassan elmondhatom: az életet már megjártam, a pályát végig futottam, várom a behívót. Egy jezsuita páter írta: ha az Úr megígérte, adja is meg az örök életet. Én az Úr irgalmában bízom, hogy átléphetem a küszöböt, de kérdés: lesz-e, aki szól egy jó szót érettem. Abban is bízom, hogy nem ástam el talentumaimat, a többi az Úrra tartozik.

Orosz Lőrinc ny. plébános

Lapzárta

Következő számunk 2024. december 1-jén, Advent első vasárnapján jelenik meg. Kérjük, hogy a megjelentetni kívánt cikkeket 2024. november 3-ig küldjék el az impresszumban megadott e-mail címek egyikére, vagy személyesen adják le a plébánián. A beküldött cikkek végén szerepeljen az írás szerzője. A mellékelt képeket mindig külön fájlban kérjük, nem a szövegbe ágyazva!

A megújulás és a megerősödés útján

IFI CSOPORTUNK ZARÁNDOKLATA
CSÍKSOMLYÓRA

Ebben az évben május 18-án tartották a csíksomlyói fogadalmi pünkösdszombati búcsút, melyen részt vett plébániánk egyetemi ifjúsági csoportja is. A zárandoklat kezdeményezői, szervezői és vezetői Mike Ervin káplán atya és Tatár Bálint kispap voltak.

Csütörtökön zárandokcsoportunk részt vett az esti szentmisén, kérve az Úr áldását utunkra. Ezt követően némi pakolás és közös imádság után 15-en indultunk el Gyergyószentmiklósról, a Munkás Szent József plébániára, ahol a szállásunk volt. Hat órás út várt ránk, ami nagyon jó hangulatban telt el.

A pénteki napon sok program várt ránk. A délelőttöt Csíksomlyón töltöttük, megismertük a kegytemplom történetét, közösen és egyénileg imádkoztunk, kérve a somlyói Szűzanya közbenjárását. Az ebédet követően – amelyet Felsőtorján, a Szent Márton plébánián fogyasztottunk el –, Bálványosfürdőre kirándultunk. Hegyet másztunk, imádkoztunk Szűz Mária, a Világ Királynőjének szobra előtt az erdőben, ittunk forrásvizet, medvék nyomait kerestük, megismerkedtünk helyi em-

Kedves Ervin atya!

Egy évvel ezelőtt még idegenként, újmisési papként érkezél közénk, most mondhatni barátként, lelki vezetőként, gyóntatóként köszönünk el egy olyan paptól, aki felkarolta az ifjúságot, szót értett a mi korosztályunkkal és tisztelettel közeledett az idősek felé is. Tettei, akárcsak gyors beszéde, dinamikusak, magával ragadóak voltak. A gyerekeket és fiatalokat a kicsiktől egészen az egyetemista korosztályig különösen nagy szeretettel és törődéssel vette körül. Igazi keresztény közösséget formált belőlük. A családos csoportot is szárnyai alá vette.

Most még aktuálisabbak lehetnek a gyulafehérvári prefektus atyától tanultak, útravalóként, a papi hivatást megfogalmazva: *Mi az Istent szolgáljuk! Ott ahol vagyok, a legjobb legyek!* Bátran kijelenthetjük, hogy

tisztes helytállás tanúi lehettünk. Csak azért nem mondom, hogy önmagadból a legtöbbet, a legjobbat adtad, hiszen akkor ki kellene mondanunk, már nincs további fejlődés, nincs növekedés.

Egy éve a köszöntőben elhangzott a bizakodás, hogy közösségre találj köztünk, egy olyan közösségre, amelyben érdemes nyomot hagyni. Bennünk marandó és pozitív nyom született. Ez különösen igaz az egyetemisták közösségére, amely létszámban és lelki élményekben egyaránt folyamatosan gyarapodott. Részesei lehettek a közös szentmiséknek, zárandoklatoknak, szentségimádásoknak, imáknak, lelkigyakorlatoknak, olykor meghitt, komoly, máskor felhőtlen és vidám beszélgetéseknek. Minden találkozás ünnep volt a maga szerénységével és méltóságával egyszerre, hiszen a szerény kápláni konyha ezekre az alkalmakra ünnepi díszbe öltözött. De ne csak ilyen dolgokra gon-

berekkel, akik nagy szeretettel fogadtak bennünket. Mindezt hála és köszönet.

Szombat reggel csatlakoztunk a gyergyószentmiklósi Munkás Szent József plébánia keresztaljához, és együtt indultunk el Csíksomlyóra. Az úton végig együtt imádkoztunk és énekeltünk. Az eső ellenére nyitott szívvel vártuk, hogy a Nyeregbe érjünk. Korán érkezünk, így még a tömeg előtt helyet tudtunk foglalni a Hármashalom-oltárral szemben.

A szentmise előtt volt lehetőségünk becsatlakozni rózsafüzér imádságba, és a szentgyónásunkat is elvégezhattük. A szentmisét a pécsi megyéspüspök, Felföldi László atya tartotta, aki a prédikációjában a búcsú jelmondatát: „Újuljatok meg!” fejtette ki. Beszédében kitért a fiatalokra, fiatal felnőttekre is, ami a mi ifi csoportunkat is mélyen megérintette.

A szentmise után elindultunk a szállásunkra, Gyergyószentmiklóstra. Összepakoltunk, majd fájó szívvel búcsút intettünk Székelyföldnek, de tudtuk, hogy nem örökre, és a kapott kegyelmekkel és lelki élményekkel haza indultunk.

Sokunknak ez volt az első csíksomlyói búcsúja, amely olyan maradandó, lelki feltöltődésben olyan gazdag élményt nyújtott, hogy már visszafelé az úton is arról beszéltünk, miképpen tudunk majd jövőre újra ellátogatni a Csíksomlyói Szűzanyához.

Mike Ervin káplán, Fekete Dorottya, Jócsák Gréta

doljunk! Belefér a közös szilveszterezés, a jó hangulatú játékok, de még a közös takarítás is. A csíksomlyói zárándoklaton a fiatalok meghívást kaptak a szülőföldre, ahol családtagoknak kijáró szeretettel és törődéssel gondoskodtál róluk.

Papi jelmondatod legyen vezérfonalad az elkövetkezendő időben is, miszerint: „Értük könnyörgök, azokért, akiket nekem adtál” (Jn 17,9). Kérjük, hogy ezután imádkozz értünk, hordozz minket is imáidban és emlékeidben.

Gyökössy Endre egyszer így fogalmazott:

„Newtontól, a nagy tudóstól, aki mélyen hívő ember volt, valaki gúnyosan megkérdezte:

– Aztán hogyan szedi össze életre az Isten egyszer a halottakat?

A nagy tudós benyúlt egy fiókba, kivett egy dobozt,

abból egy marék vasreszeléket, és szétszórta az asztalon.

– Szedje össze – mondta az idegennek.

– Nem tudom – felelte az.

Erre a tudós kivett a zsebéből egy mágneset, és a vasreszelék fölé tartotta. Mind hozzácsapódott. Egy szempillantás alatt, az utolsó szemig.

– Nos, valahogy így! – felelte szerényen a tudós.”

Kívánjuk, hogy az új szolgálati helyeden ugyanilyen mágnes legyen, aki személyiségével, szavaival és tetteivel mások elé tudja élni a keresztény életet, és ezáltal vonzóvá teszi azt. Ehhez kérjük az Úr bőséges áldását.

Köszönjük, Ervin atya!

Fekete Ferenc

Árpád-házi Szent Erzsébet, a kiválasztott

GONDOLATOK ZSUFFA TÜNDE „AZ ÉG TARTJA A FÖLDET” CÍMŰ REGÉNYÉRŐL

Zsuffa Tünde nevét az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus kapcsán hallottam először, amikor e jeles esemény sajtófőnöke volt. Felkeltette érdeklődésemet, ki is az a személy, akit egyházunk ilyen megtisztelő feladatra rendelt. Előbb a világhálón tájékozódtam személye és munkássága felől, majd több regényét elolvastam.

Különösen megszerettem az „Az Ég tartja a Földet”, „Az Ég tartja a Királyt”, „Az Ég tartja a Hazát” trilógiáját, kiváltképpen az első kötetet, amelyről a továbbiakban szólni kívánok.

A kötet már harmadik kiadásában jelent meg az Antológia Kiadó gondozásában. Alcíme: Regény Árpád-házi Szent Erzsébet élete alapján. Belőle megismerjük a kort, amelyben Erzsébet gyermekeskedett, majd felnőtt, s végül szentté avatták. Lelkisége, szellemisége azonban jelen van a trilógia másik két darabjában is. A második kötetben a „Király” nem más, mint Béla, az ő testvérbátyja, aki a harmadik kötetnek is egyik fő szereplője marad, leánya, Szent Erzsébet unokahúga, Szent Margit mellett.

Ki is hát II. András (Endre) magyar király, az Aranybulla megalkotója és a tragikus sorsú türingiai hercegnő, Gertrudis gyermeke, aki csak 4 éves koráig nevelkedhetett a pozsonyi királyi várban szülei és testvérei mellett, mert a kor szokása szerint leendő hercegi férje hazájában kellett felnőnie?

Árpád-házi Erzsébet 1207-ben született. Külsőre a szépséges leányka éppen olyan, mint bármely kortársa. Játékos, vidám kedélyű gyermek, aki jókedvűen kerget lepkéket a szabadban, megcsodál fűt, fát, virágot, kergetőzik testvérbátyjával, Bélával, s ha alkalma van, a máskor komor-komoly édesapja kezét fogva érdekes „titkokat” árul el neki. Például azt, hogy a templomban „...mindenkivel tudok beszélgetni, akik szeretnek, pedig sohasem láttam őket” (i. m. 25). Olyan személyeket sorol fel, akikkel András királynak összetűzései voltak. A gyermek Erzsébet kéri apját: „Azt üzenték, megbocsátottak neked és bocsáss meg te is magadnak. Legyél erős, mert sok lesz a fájdalom. Nehéz lesz a családunk élete...” (uo.) A további sorokban megkapjuk a választ a regény címére. A kis Erzsébet elmondja apjának, hogy Béla testvérével játszva két kezét látott az égben: „Vigyáznak ránk az égben. Tudod, Apám? Az Ég tartja a Földet! – derült fel Erzsébet arca. Mennyei ragyogás volt ez, nyugalom és békesség jár-

ta körbe II. András király lelkét. Ott és akkor érezte, hogy képes változtatni mindazon, amihez idáig nem volt bátorsága, mert a büszkeség, a gőg, a hatalom vágya nem engedte” (i. m. 25/26).

Új hazájában Lajos (későbbi férje) nélkül keserűség lett volna az élete Zsófia (anyósa, az anyakirályné) áskálódásai miatt. A csillogás, a pompa, a nagy vendégeskedések nem vonzották, sőt taszították őt már gyermekkorában is. *„Erzsébet nem kedvelte ezeket a napokig tartó szórakozásokat. Ő csak a dalnokokat hallgatta szívesen, és a lovagok költeményeit... A kislány szerette az álmaikat, az érzéseiket, amelyek szívük választottjaihoz szóltak. Nem szerette azonban a lakomák romjait, a feldöntött székeket, a földre dobált ételmaradékokat, az asztalon szanaszét hagyott kupákat, evőeszközöket. Ezek arra emlékeztették, hogy amíg az ispotályban a szegények, köztük sok gyermek gyötrődik az éhségtől, addig itt, a közvetlen környezetében urak fetrengenek a jóllakottságtól.”* (i. m. 55)

Lajos kezdettől szereti kis játszópajtását. Ahogy telnek az évek, a pajtáságból szerelem, majd házasság lesz, több gyermekkel megáldva.

Ez az az időszak, amikor zajlanak a keresztes háborúk. II. András is elindul hadával Jeruzsálembe, hogy a muszlimoktól visszaszerezzék a területet, de nem jár sikerrel. Vissza kell fordulnia. A keresztények nem tudnak eredményesen összefogni – állapítja meg.

Magyarországon belharcok dúlnak. Néhány kapzsi főúr, mint Hümer ispán és mások mindent megtesznek a maguk meggazdagodásáért, nem törődnek a nép mérhetetlen nyomorával. A királynak hízelegnek, amíg vagyont osztogat nekik, aztán áskálódnak ellene, elárulják. A legnagyobb baj, hogy II. András és fia, Béla is szemben állnak egymással a hatalomért. Erzsébet kéri Bélát, hogy béküljön ki apjával. Ő, bár megígéri ezt, sokáig nem tartja be ígését, csak a várható tatár támadás hírére, mikor eszébe jut húga jövődölése egy „vágott szemű nép” Magyarország elleni támadásáról, (ezek a tatárok), és tesz meg mindent az országért. Ismét idézek a regényből: *„Országunkat leigazza majd egy vágott szemű nép, de nem jutunk Karthágó sorsára, a földünket nem szórják be sóval, nem lesz itt sivatag. Itt ki tud majd kelni a virág, a termés... nem futamodhatsz meg, újjá kell építened a hazánkat!”* (i. m. 122) Majd néhány sorral lentebb ezt olvashatjuk: *„Példát kell mutatnod, hogy képesek vagyunk az*

ZSUFFA TÜNDE

Az Ég tartja a Földet

együttélésre, a gyűlölködés ideje lejárt. Szükséged lesz minden segítségre, a főurakéra is. Előfordul, hogy Isten az ellenségünket küldi a támogatásunkra, mert a hit mindannyiunkat képes megváltoztatni.” (uo.)

Lajos is, már mint Erzsébet férje, Jeruzsálem védelmére indul. A német tartomány kormányzását ő maga bízza feleségére távolléte idejére. Erzsébet határozottan, okosan látja el a nehéz feladatot. Most a német tartományt kell fejlesztenie. Ispotályt (kórházat) alapít a wartburgi vár közelében, amelynek mindig friss levegőjűnek, tisztának kell lennie. Menházat épített, ahol a szegények ellátásáról gondoskodik. Támogatja „franciskánusok” (ferencesek) letelepedését stb. Minderre különösen is nagy szükség van a járvány idején.

Arat a „fekete halál”. Erzsébet maga is segít a betegápolásban, s tudja, kiket gyűjtsön maga köré ebben a veszélyes helyzetben. Így például Waltraudot, akit a tudatlanok boszorkánynak minősítenek, mert gyógyfüveket használ gyógyításkor.

Mindezt anyósa egyre kevesebb türelemmel viseli, miközben Erzsébetet egyre nagyobb szeretettel veszik körül az egyszerű emberek. Valóságos szentként tisztelik. Hitbeli megtérések is fűződnek személyéhez. Leg-

hűségesebb embere Walter lovag, akire még gyermekként bízta rá őt András. A hűséges barát és tanácsadó élete végéig állja a királynak tett ígérte: vigyáz Erzsébetre, tanácsaival segíti. Ugyanezt teszi később Bélával is. (Életéről szinte semmi nem derül ki a regényben.) Ő hozza a Szentföldről egyszer már hazatért Lajos tudtára, hogy a pápa ismételt kérésére II. Frigyes császárnak is a Szentföldre kell mennie harcolni, Lajos feladata lesz meggyőzni őt e kötelességről és vele tartani. Magister Konrád, Erzsébet igen szigorú gyóntatója is a keresztes háború mellett érvel. Lajos nem szeretne ismét hadba menni, de Erzsébet, bár fájó-féltő szívvel, meggyőzi őt, hogy most teljesítenie kell a pápai kérést: *„Érzem, hogy Isten most egy különös útra hív meg téged, egy igazán nagy feladatra ... Nem azért hív, hogy ölj! Hanem, hogy az általa kijelölt úton menj végig és elhozd a békét. Békét az emberek között és azt a békét, amit csak Isten nyújthat nekünk. Egy nap talán mindenki együtt élhet Jeruzsálemben. Ezt az álmoképet vidd magaddal, bárhol is vagy!”* (i. m. 209)

Lajos és serege el sem éri Jeruzsálemet, hazájától és szeretteitől távol hal meg. Erzsébet és gyermekei már csak a bambergi dómban láthatják viszont, koporsóban. Rövidesen Zsófia és fia, Henrik (az új tartományi uralkodó) kíméletlenül elűzik az özvegyet és gyermekeit Wartburgból. Erzsébet méltósággal viseli a helyzetet. Gondoskodik gyermekei jövőjéről, saját vagyonszerzéséből pedig még most is a szegényekre áldoz. Érti, hogy közel van halála, de nem szűnik meg a betegekről és az elesettekről gondoskodni. Egy marburgi ispotályban haldokolva – szép legenda-e vagy valóság? – egy ablakára szálló madárka láttán egy dalt dúdol, „környezetének ismeretlen és érthetetlen” nyelven. Magyarul hangzott fel ez a dal. Kisgyermekként hallotta – otthon.

Egy lélek úton volt hazafelé...

Bérces Mária

Hitéleti statisztikánk

2024. május 20 – szeptember 1-ig

Keresztelés	54 fő
Házasságkötés	23 pár
Temetés	31 fő

Zarándokvonattal Csíksomlyóra

Az idén 1500 zarándok indult a csíksomlyói búcsúba a Boldogasszony Zarándokvonattal. A résztvevők nagyrészt visszajárók, akik minden évben jönnek, de sokan voltak olyanok is, akik először vettek részt a zarándokvonatos utazásban. A zarándokoknak felejthetetlen élményben volt részük, legtöbbször a meghatározó kifejezést használták erre. Négy napon át a megtisztító sírás, emelkedett szív, a hazafiság, az összetartozás és az Istenhez tartozás gyermeki érzése kísérte az eseményt.

Mindenkit áthatott a tudat: egy vérből valók vagyunk. A vonat több helyen megállt, mert a helyiek, az elszakadt országrész emberei ott álltak rendületlenül az állomásokon, és szívük minden melegével köszöntötték a zarándokokat, tudván hogy ők az anyaország lakói. A legmegindítóbb fogadtatás Nagykárolyban volt, ahol nagy tömeg várta az érkezőket lelkesen. A zarándokok leszálltak a vonatról és részt vettek a kölcsönös köszöntésekben, a kultúrműsorban, még meg is táncoltatták őket a helyi néptáncosok. Hosszú asztalon kínálták a pogácsát, édes süteményt, palackos vizet, amit mindenki felvihetett a vonatra. Hatalmas rakomány almát kaptak a zarándokok, amit az 1500 ember négy napig fogyasztott. Végül közösen elénekelték a Himnuszt, a Székely Himnuszt, és az *Ó, én édes jó Istenem* csodálatos dallamait. Mindenki sírt, erdélyiek és itthoniak, és ez így ment négy napon át.

A zarándokvonat utasai az egész napos utazás után a késő esti órákban érkeztek meg, több helységben várták őket kényelmes szállásokkal. A legszebb talán Bőjte Csaba két zarándokháza volt Gyergyószárhe-

gyen, csodálatos természeti környezetben, gondozott udvarral, ízletes erdélyi ételekkel. A táj mindenhol körülöleli az embert, akkor is, ha a vonaton utazik, amely a négy nap alatt a zarándokokat viszi oda-vissza, vagy ha éppen az adott helységben a szállására tart. Sok embernek eszébe jutnak itt Vass Albert sorai, látva a fenyvesekkel borított hegyeket: „Adjátok vissza a hegyeimet!” Ha ez nem is történik meg, itt együtt lélegzik a magyarság, és fellobban a nemzettudat. Nagyon sok fiatal utazott a vonaton, főleg a Rákóczi Szövetség keretein belül, és mindenki arról a felemelő érzésről beszélt, ami itt áthatotta.

Másnap történt a kegytemplom látogatása, ahol a csíksomlyói Szűzanya található, igaz, csak szobor formájában, de a katolikusok tudják, hogy ilyenkor itt van velük. A Szűzanya meglátogatásával és köszöntésével telik el ez a nap, a zarándokok kegytárgyainak megszentelése folyik Mária által. Itt mindenki tisztában van a Szűzanya jelentőségével az üdvtörténetben. Ha ő nem mond igent, akkor nincs megváltás, ő nevelte az Üdvözítőt és együtt szenvedte vele végig a kereszthalált. Ezt az emberiség megváltásáért vitte végbe Jézus, az Isten fia. Itt azt is tudja mindenki, hogy Szent István királyunk neki ajánlotta országunkat, ő a leghatalmasabb patrónánk, amit szép egyházi énekekben idéznek fel a hívek. Három napon keresztül szentmisen vesznek részt a zarándokok, az első a kegytemplomban van. A legvállalkozóbb szellemű fiatalok ekkor mennek fel a keresztúton a meredek hegyoldalban, míg a többiek a templom környékét járják be, és vesznek magukhoz borvizet is.

A keresztút, ami a kereszténység lényegéhez, a megváltáshoz vezet, a források nyomán Mária, az édesanya révén jött létre. Emmerich Anna Katalin szerint Jézus kereszthalála után Mária kezdte megjelölni a főbb stációkat, egészen a Kálvária dombig. A korabeli zsidók ezt mindig lerombolták, de a Szűzanya naponta újraépítette, az apostolok kezdtek el először járni rajta, és ezt több mint 2000 éve folytatják a katolikusok.

Szombaton következett a zarándoklat fénypontja, gyaloglás és szentmise a csíksomlyói hegyen. A zarándokokat vonat vitte Gyergyószentmiklóstra, és onnan gyalogoltak be Csíksomlyóra zászlókkal, táblákkal, végig énekelve.

Ez is felemelő érzés volt, a nagy tömegben haladni a cél felé, miközben erdélyiek is jöttek az úton. A gyaloglás esővel kezdődött szinte szokás szerint, de hamarosan kisütött a nap és kezdte felszárítani az eső nyomait. A zarándokok felkészültek esőkabáttal, esernyőkkel és jókedvűen énekelve haladtak a hosszú úton. Megérkezve a templomhoz, az elképesztő tömegben elől a Boldogasszony zarándokvonat táblával indult a csapat fel a hegyre. Kicsit még sáros volt az út, de szerencsére nem annyira, mint a pápalátogatáskor. Fent a hegyen minden csoport elfoglalta a neki kijelölt helyet, így jó szervezéssel lehetett irányítani a fantasztikus méretűre duzzadt tömeget. Amerre szem ellátott, mindenhol emberek, és mindenki ugyanazért a célért jött. Ez a zarándoklat legmeghatóbb része, amikor ennyi magyar ember határon innen és túl együtt imádkozik és énekel az Úrnak és a Szűzanyának. Fent a hegyen gyóntató papokhoz álltak sorba az emberek, volt, aki sírva vallotta meg bűneit, talán éppen most tért meg. Szép volt a szentmise, amit Felföldi László püspök tar-

tott. Sorolta a fő értékeket, Isten, haza, család. A Szentlélek békét hozott, az emberek maguk is imádkoztak a békéért. A szentáldozás most is jól szervezeten történt, hófehér és sárga esernyők jelezték az Úr testét kiszolgáltató papok helyét. A hívők tudják, hogy itt az Úr valószínűleg van jelen az Oltáriszentségben, ugyanúgy, mint a templomban, és az szentostyában, ami Krisztus teste. Ráadásul Pünkösdi ünnepén a Szentlélek is a hívek között jár, várják kiadását.

Az utolsó napon van a pünkösdi mise, amely ezúttal Gyergyószentmiklóson volt, szabadtéren, a templom előtt. Ekkor történt a zarándokok búcsúztatása. Külön köszönetet mondtak a szervezőknek áldozatos munkájukért. A misét celebráló pap azt mondta, „csak az a boldog, aki hálás”. És valóban azt olvassuk a Bibliában, hogy „adatok hálát mindenért az Úrnak”.

A zarándokok igazán hálásak voltak mindenért, nem hallatszott zúgolódás közöttük. Igaz, az Úr mondja is: „ne zúgolódjatok”, és ezt megtartották, pedig 1500 főnek kellett alkalmazkodni egymáshoz. Béke, szeretet, emelkedett szív, csorgó könnyek, ez volt jellemzője a befejezésnek is a szabadtéri misén. Újra elhangzott a Himnusz, a Székely Himnusz és az Ó, én édes jó Istenem kezdetű, régi székely himnusz, ahogy négy napon át mindennap. A vonaton pedig oda és vissza csodálatos lelki vezetés volt a *Zarándokok énekes füzet*e alapján, amelyet Pálmai Árpád kántor szerkesztett. Ő vezette a közös imát, beszélgetést és éneket is.

A Szentlélek erősen működött ezen az úton, táplálva az isten- és hazaszeretetet a Szűzanya szeretetének érzésével együtt.

Pók Katalin

*Ó én édes jó Istenem,
oltalmazóm, segedelmem,
vándorlásban reménységem,
ínségemben lágy kenyerem.*

*Vándorfecske sebes szárnyát,
vándorlegény vándorbotját,
vándor székely reménységét,
Jézus áldd meg Erdély földjét.*

*Vándorfecske hazatalál,
édesanyja fészke szál.
Hazajöttünk, megáldott a
Csíksomlyói Szűz Mária.*

A cikk eredetileg a <https://vasarnap.hu/2024/05/21/zarandokvonattal-csiksomlyora/> weboldalon jelent meg.

„A reményt akarjuk dalolni”

Ferenc pápa május 9-én, Urunk mennybemenetele főünnepének második esti dicséretében a Szent Péter-bazilikában átadta az öt kontinens képviselőinek a *Spes non confundit* (magyarul: *A remény nem csal meg*) bullát, meghirdetve a 2025-ös szentévet. Ferenc pápa 2024. december 24-én nyitja meg a Szent Péter-bazilika, december 29-én a Lateráni Szent János-székesegyház, 2025. január 1-jén a Santa Maria Maggiore-bazilika, majd január 5-én a Falakon kívüli Szent Pál-bazilika szentkapuját. A szentév végén az utóbbi három bazilika szentkapui 2025. december 28-ig bezárulnak. A szentév hivatalosan 2026. január 6-án, a Szent Péter-bazilika szentkapujának bezárásával ér véget.

A szentévet meghirdető, 25 pontból álló pápai bulla felhívást tartalmaz a bebörtönzöttek, a migránsok, a betegek, az idősek, valamint a kábítószer áldozataul esett fiatalok javára. A bullában Ferenc pápa kéri a szegény országok adósságainak eltörlését, és felszólal a születések számának növeléséért, a migránsok befogadásáért, valamint a teremtett világ tiszteltben tartásáért. A vespéren elmondott teljes pápai homília az alábbiakban olvasható.

Jézus örömeinek kíséretében ment föl a mennybe, ahol az Atya jobbján ül. Ő – amint az imént hallottuk – elszenvetde a halált, hogy mi az örök élet örökösei legyünk (vö. 1Pét 3,22 Vulg). Az Úr mennybemenetele tehát nem elbúcsúzás, nem elszakadás, nem tőlünk való eltávolodás, hanem küldetésének beteljesítése: Jézus azért szállt le hozzánk, hogy mi felemelkedhessünk az Atyához; leszállt, hogy felvigyen bennünket; alászállt a föld mélységeibe, hogy a menny megnyílhasson felettünk. Legyőzte halálunkat, hogy mi életet kaphassunk, mégpedig örökre.

Ez reménységünk alapja: azért, hogy Krisztus fölment a mennybe, elvitte Isten szívébe várakozásokkal és kérdésekkel teli emberségünket, és „*reménységgel tölt el minket, titokzatos testének tagjait, hogy követ-hetjük őt a mennybe, ahová mint az Egyház feje és az élet szerzője érkezett*” (vö. Prefáció Urunk mennybemeneteléről).

Testvéreim, ez a meghalt és feltámadt Krisztusban gyökerező remény az, amelyet ünnepelni, befogadni és az egész világnak hirdetni akarunk a közelgő, hamarosan kezdődő szentévben. Ez a remény nem merő

optimizmus – mondhatni nem emberi optimizmus – vagy valamilyen földi biztonsághoz kötődő, múltó várakozás, nem, ez egy Jézusban már beteljesedett valóság, amely mindennap nekünk adatik, míg egyé nem válunk az ő szeretetének ölelésében. A keresztény remény – írja Szent Péter – „*elpusztíthatatlan, tiszta és soha el nem hervadó örökség*” (1Pét 1,4). A keresztény remény fenntartja életünk útját még akkor is, amikor az gyötrelmes és fárasztó; utakat nyit előttünk a jövőbe, amikor a lemondás és a borúlátás rabságban akarna tartani bennünket; felnyitja szemünket a lehetséges jóra, amikor a rossz látszik felülkerekedni; a keresztény remény derűvel tölt el bennünket, amikor szívünket kudarc és bűn nyomasztja; új emberiségről készít álmodni, és bátorra tesz egy testvéri és békés világ építésében, amikor úgy tűnik, hogy nem éri meg elkötelezeten dolgozni. Ez a remény. Ezt az ajándékot adta nekünk az Úr a keresztségben.

Szeretteim, miközben az imának szentelt évvel készülünk a szentévre, emeljük szívünket Krisztushoz, hogy *reménydalnokok* legyünk ebben a kétségbeeséstől szenvedő civilizációban! Tetteinkkel, szavainkkal, mindennapi döntéseinkkel, a szépség és a kedvesség magjainak türelmes vetésével, bárhol legyünk is, a reményt akarjuk dalolni, hogy dallama rezgésbe hozza az emberiség húrjait, örömet ébresszen a szívekben, és bátorságot adjon az élet felvállalására.

Reményre ugyanis szükségünk van, mindannyiunknak szüksége van rá. A remény nem csal meg, ezt ne felejtsük el! Szüksége van rá társadalmunknak, mely gyakran elvesz a pusztában, és képtelen a jövőbe tekinteni; szüksége van rá korunknak, mely nemegyszer fáradtan vonszolja magát az individualizmus és a „tengődés” szürkeségében; szüksége van rá a teremtett világnak, melyet súlyosan megsebzett és elcsúfított az emberi önzés; szükségük van rá a népeknek és nemzeteknek, melyek aggódva és félelemmel telve néznek a holnap elé, miközben az igazságtalanságok arcátlanul folytatódnak, a szegényeket leselejtezik, a háborúk halált hoznak, az utolsók a lista alján maradnak, és félő, hogy a testvéri világ álma délibábnak bizonyul.

Szükségük van rá a fiataloknak, akik gyakran elvezettek, pedig teljes életre vágyanak; szükségük van rá az időseknek, akiket a hatékonyság és a selejtezés kultúrája már nem tud tisztelni és meghallgatni; szükségük van rá a betegeknek és a testben-lélekben megtörtéknek, akik közelségünk és gondoskodásunk révén enyhülést kaphatnak.

Továbbá, kedves testvéreim, szüksége van reményre az Egyháznak, hogy amikor a megfáradás és a gyarlóság súlyától szenved, sose felejtse el, hogy ő Krisztus menyasszonya, akit Krisztus örök és hűséges szeretettel szeret, aki azt a hivatást kapta, hogy őrizze az evangélium fényét, aki azt a küldetést kapta, hogy továbbadja mindenkinek a Jézus által hozott és a világban egyszer s mindenkorra meggyújtott tüzet.

Mindannyiunknak szüksége van reményre. Szüksége van rá olykor megfáradt és sebzett életünknek, az igazságra, jóságra és szépségre szomjazó szívünknek, a semmilyen sötétség által ki nem oltható álmainknak. Reményért kiált bennünk és rajtunk kívül minden, még ha nem tud is róla, Isten közelségét keresi.

Úgy tűnik – mondta Romano Guardini –, hogy körünk az Istentől való távollét ideje, amikor a világ dolgokkal tömi tele magát, az Úr szava pedig elhalkul. Guardini mégis azt mondja: „Ha viszont eljön az idő – és el fog jönni, miután a sötétséget legyőztük –, amikor az ember megkérdezi Istentől: »Uram, akkor hol vol-

tál?«, akkor ismét azt a választ fogja hallani: »Közelebb, mint valaha!« Isten talán közelebb van a mi fagyos körünkhez, mint a templomokban pompázó barokkhoz, a szimbólumok bőségében fürdő középkorhoz, a halállal fiatalos bátorsággal szembenező korai kereszténységhez. [...] Az Úr azonban várja [...], hogy hűségesek maradjunk hozzá. Ebből egy nem kevésbé valódi hit fakadhat, sőt talán tisztább, s mindenképp erősebb, mint amilyen a belső gazdagság időszakában bármikor is volt” (Romano Guardini: *Accettare se stessi*, Morcelliana, Brescia, 1992, 72).

Testvéreim, a feltámadt és mennybe ment Úr adja meg nekünk azt a kegyelmet, hogy újra felfedezzük a reményt – *fedezzük fel* újra a reményt! –, hogy hirdessük a reményt, hogy építsük a reményt!

(Fordította: Tózsér Endre SP)

A Szentév és az első egyetemes zsinat 1700. évfordulója

A jövőre meghirdetett Szentév egybeesik az I. Niceai Ökumenikus Zsinat (Kr. u. 325) 1700. évfordulójával. E jelentős évfordulóra készülve a Keresztény Egység Előmozdításának Dikasztériuma május 2–6. között Az I. Niceai zsinat 1700. évfordulójának ökumenikus megünneplése felé (Kr. u. 325–2025) címmel tartott plenáris ülést, amelynek résztvevőivel találkozott Ferenc pápa a Vatikánban. Ezen a találkozón a Szentatya megjegyezte, hogy ez a mérföldkönek számító esemény a keresztények egysége megőrzésének jelentős eredménye, továbbá hangsúlyozta, hogy az I. Niceai zsinatnak „meg kell világítania a jelenlegi ökumenikus utat”. Bizakodásának adott hangot, hogy a jubileumi ünnepeknek „meghatározó ökumenikus dimenziója lesz”.

A katolikusoknál niceaiként említett, az ortodoxoknál inkább nikaianak mondott zsinat 1700. évfordulójára való felkészülés jegyében számos folyamat indult már el. Ezek közé tartozik, hogy Jób (Getcha) telmesszoszi érsek (aki a konstantinápolyi patriarkátusnak a genfi székhelyű Egyházak Ökumenikus Tanácsához delegált állandó küldöttségét vezeti) ortodox naptár-reform-tervezete szerint lehetővé válna, hogy katoli-

kus és ortodox keresztények azonos időpontban ünnepeljék a húsvétot, nem pedig akár többhetes eltéréssel.

Ezt az előremutató, ökumenikus szemléletű kezdeményezést igen pozitívan fogadta a vatikáni Egységtanács, amelynek vezetője, Kurt Koch bíboros így nyilatkozott: „A húsvét a keresztények legfontosabb ünnepe. Ezért igen szép és fontos jel lenne, ha mi, keresztények azonos időpontban tarthatnánk az ünnepet. A már a 4. században is közös húsvéti időpontot sürgető nikaiai zsinat 1700. évfordulója jó alkalmat kínál arra, hogy ma is közös időpontot találjunk a húsvét megünneplésére. Ezért örömmel veszem Jób telmesszoszi érsek, a katolikus egyház és az egész ortodox egyház teológiai párbeszédéért felelős nemzetközi vegyesbizottság társelnöke kezdeményezését, és remélem, hogy kedvező visszhangra fog találni. Nem lesz könnyű megállapodnunk a húsvét közös időpontjában; de megéri erőfeszítéseket tenni az érdekében. Ez a törekvés Ferenc pápa és Tavadrosz kopt pápa számára is igen fontos.”

Krakomperger Zoltán

Zarándoktábor

Július 13-19 között indult 7 napos zarándoktábor Debrecenből, a Szent Anna Főplébániáról 14 fiatal és 2 kísérő részvételével. A résztvevők Tihany – Pannonhalma között zarándokoltak gyalogosan összesen 113 km-t, nagyrészt a Szent Jakab zarándokút nyomvonalát követve.

Az útvonal három bencés kolostort is érintett: Tihany – Bakonybél – Pannonhalma, ahol lehetőség volt bencés szerzetesekkel találkozni, beszélgetni. A zarándoktábor lelki íve Szent Benedek életéhez kapcsolódott.

A fiatalok az első estén megfogalmazták, kiért vagy miért ajánlják fel zarándoklatukat, hiszen a zarándok a lábával imádkozik. A napi csendszakaszban közelebb kerültek önmagukhoz és Istenhez. Kiszakadhattak a hétköznapi rutinból, megéreztek a természetben a nyugalmat és a csendet. Az emmauszi beszélgetések-

ben adott témáról osztották meg egymással véleményüket, élményeiket.

A napok során a csoport összetartó közösséggé formálódott. Közösén készítették el a zarándokkeresztet, amire minden nap útközben friss virágot szedtek. Közösén imádkoztak, sokat énekeltek és táncoltak. Egymás terhét a szó szoros értelmében is hordozták.

„Bárhon töltöttük az éjszakát, mindenhol meleg szívvel fogadtak minket. Nagyon kedvesek és segítőkészek voltak, minden reggeli és vacsora ízletes és változatos volt csupa finomságokkal. Az úti csomagjaink is tele voltak többféle csemegével, mindig bőven jóllaktunk.” (Szemes Emília és Széll Kinga)

„Hiszem, hogy az Isten legtöbbször emberek által, s a megélt pillanatokkal akar szólni hozzánk. Ez időszak megtanított arra, hogy elfáradni lehet, de feladni sosem!” (Lengyel Angéla)

Plébániánk két kitüntetett hitoktatója

Palánki Ferenc püspök atya Pro Communitate-díjat (A keresztény közösségért) adományozott plébániánk két nyugalmazott hitoktatójának. A díj elnyeréséhez szeretettel gratulálunk nekik, és hálásan köszönjük sokrétű fáradozásukat a gyermekekért és egyházközségünkért.

Hegedűs Györgyi ízig-vérig hitoktató asszony. 1995-től hitoktat, amelyhez elválaszthatatlanul kapcsolódott a hittanos gyerekek családjainak látogatása. Vezetésével 1996-ban betlehemeset adtak elő daganatos gyerekeknek a Kenézy Gyula Megyei Kórház gyerekosztályán. Még ugyanebben az évben a hortobágyi általános iskolában adták elő a betlehemeset, csomagosztással a rászorulóknak.

Szinte minden debreceni állami iskolában tanított hittant. Minden délután fáradhatatlanul járta a városi iskolákat, a legnehezebb terepen állt helyt. A debreceni Szent László Plébánián 17 évig vezette a Karitász-csoportot, ugyanennyi ideig takarította a templomot két fiával, majd a takarítócsoporthal.

A debreceni Szent Anna és Szent László Plébánián a tanévközi gyermekprogramok, hittanos szombatok és a nyári táboroztatások fáradhatatlan szervezője és tevékeny résztvevője volt. Down-kóros gyerekek felügyeletét rendszeresen vállalta szombatonként.

Megszámlálhatatlan alkalommal helyettesített a plébániairodán, volt sekrestyés és mindenek. Az orgona-

„Az esti megosztó körben össze tudtuk foglalni az aznapi történéseket, és számos kreatív feladatot is kaptunk, ami még izgalmasabbá tette a beszélgetéseinket.” (Széll Kinga)

„Lehetséges, hogy először azt gondoljuk, hogy »úgyis csak menni fogunk rengeteget és unalmas lesz«, de tévedés. Mindennek egy jó közösség az alapja, márpedig bármilyen közösségből lehetnek barátok, akikkel, bár nem fogunk napi szinten beszélgetni, mégis tudjuk, hogy számíthatunk rájuk.” (Bot Mara Veronika)

„Az utolsó napon nekem is lehetőségem adódott vinni a zárándokkeresztet. Felemelő érzés volt, erőt adott, sokkal lendületesebben haladtam.” (Lengyel Angéla)

„Nekem a legjobb barátom ajánlotta ezt a lehetőséget. Amikor meghallottam, elvette a kedvem a sok-sok kilométer és az otthontól való hosszú távolság. Azon-

ban láttam, hogy a barátom számít rám, így hát igent mondtam a felkérésre.

Az első napig tartottam az egésztől, de amikor elindultunk, elmúltak a félelmeim. Az elkövetkezendő napokban rájöttem, hogy nem is olyan fárasztó. Az elején a visszahúzódó természetem miatt a közösségnek sem örültem igazán, de a nagyszerű társaságban, amibe beleszőpöntem, gyorsan sikerült levetkőzni a gátlásaimat. Sokat nevettünk, szórakoztunk, és folyamatosan támogattuk egymást. Ki kell még emelnem, hogy ehhez szükség volt a páratlan türelmű és kitartású vezetőkre, akik elképesztő lelkierővel irányították a csapatot, és nagyszerű programokat szerveztek nekünk. Az útvonal a napos részeken fárasztó volt ugyan, az erdősőkön viszont kifejezetten szépnek és kalandosnak bizonyult. Amikor az utunk végén megpillantottuk Pannonhalmát, akkor szerintem az egész csapat büszke volt magára és egymásra.

Kedves Olvasó, ha Te is bevállalod ezt a zárándoklatot, és neked is minden így összejön, akkor garantáltan jól fogsz szórakozni, és testben, lélekben megerősödsz, a 'Megcsináltam!' büszkeséggel térhetsz majd haza.” (Tóth Péter Ákos)

„Még a fiatalok is elfáradhatnak, ellankadhatnak, az ifjak is összeeshetnek erőtlenül. De akik az Úrban bíznak, új erőre kapnak, szárnyra kelnek, mint a sasok. Futnak, de nem fáradnak ki, járnak-kelnek, de nem lankadnak el.” (Iz 40. 30-31.)

Gyarmatiné Komolai Marica és Zeleznik Erika hitoktatók

takarítás alkalmával a fiaival együtt a vállukon hordták le az orgonasípokát a kórusról.

2019-től ráköszöntek a tevékeny nyugdíjas évek, mert azóta mint kisegítő hitoktató végzi szolgálatát.

Torma Katalin M. Teréz nővér a Boldogasszony Iskolánővérek debreceni közösségének örökfogadalma. A Svetits Intézetben végzett ételosztó, étkezőfelelős, nővérbeteg-ápoló és sekrestyési tevékenysége mellett hittanári diplomát szerzett.

2006. szept. 1-től kezdett hitoktatni a Bárczi Gusztáv Egységes Gyógypedagógiai Módszertani Intézet Általános Iskolájában. A kollégistákat páratlan héten esti szentmisére vitte a Szent Anna-székesegyházba, páros héten pedig tanórán kívüli foglalkozáson és beszélgetésen vehettek részt a diákok, hogy közelebb vi-

gye hozzájuk Krisztus misztériumának megértését. Év-ről évre több csoportot kezdett hitoktatni az intézetben.

A Boldogasszony Nővérek szabályzatának értelmében a tanító többet beszéljen Istennel a tanítványairól, mint a tanítványainak Istenről. Teréz nővér mindig így tett, és ma is imáiban hordja volt és jelenlegi tanítványait.

A hitoktatáson kívül segített a szentségi felkészítésben. A debreceni Szent Anna Plébánia tanévközi gyermekprogramjainak ötletgazdag szervezője és tevékeny résztvevője volt.

2021-ben történt nyugdíjazását követően a hitoktatásban szerzett gazdag tapasztalatát továbbra is felhasználja Nagyhegyesen óraadó hitoktatóként.

Krakomperger Zoltán

A Lélek imádkozni tanítja a Jegyest

Kedves Testvéreim! A közelgő szentévre készülve azt kértem, hogy szenteljük a 2024-es évet „egy nagy »imaszimfóniának«” (Levél Rino Fisichella érseknek a 2025-ös szentévről [2022. február 11.]). A mai katekézissel szeretnék emlékeztetni arra, hogy az Egyháznak már van egy imaszimfóniája, melynek szerzője a Szentlélek, s ez a szimfónia a Zsoltárok könyve. Mint minden szimfóniában, ebben is különböző „tételek” vannak, vagyis különböző imafajták: dicséret, hálaadás, könyörgés, siralom, elbeszélés, bölcsességi eszmefuttatás és mások, mind egyénileg, mind az egész nép kórusának formájában. Ezeket az énekeket maga a Lélek adta a Jegyes, az Egyház ajkára. A Biblia összes könyvét, ahogy a múltkor említettem, a Szentlélek sugalmazta, de a Zsoltárok könyve abban az értelemben is sugalmazott, hogy tele van költői ihletettséggel.

A zsoltárok kiváltságos helyet kaptak az Újszövetségben. Sőt, voltak és vannak is olyan kiadások, amelyek az Újszövetséget és a Zsoltárok könyvét együtt tartalmazzák. Az íróasztalomon van az Újszövetségnek és a Zsoltárok könyvének egy közös, ukrán nyelvű kiadása, melyet elküldtek nekem: egy háborúban meghalt katonáé volt; ezzel a könyvvel imádkozott a fronton. A keresztény nem az összes zsoltárt és a zsoltároknak nem mindegyik részét tudja imádkozni és teheti magáévá, a mai kor embere még kevésbé. Olykor olyan történelmi helyzetet és valósi mentalitást tükröznek, amely már nem a mienk. Ez nem azt jelenti, hogy nem sugalmazottak, hanem azt, hogy bizonyos tekintetben korhoz és a kinyilatkoztatás átmeneti szakaszához kötődnek, ahogyan ez sok ókori törvényszöveg esetében is igaz.

Leginkább azért ajánlatos befogadnunk a zsoltárokat, mert a zsoltárok jelentették Jézusnak, Máriának, az apostoloknak és az előttünk járó keresztény nemzedékeknek az imát. Amikor imádkozzuk őket, Isten a szentek közösségének nagyszabású „hangszerelésében” hallgatja őket.

Jézus a Zsidóknak írt levél szerint egy zsoltárverssel a szívében lép be a világba: „Íme, jövök, Istenem, hogy teljesítsem akarodat” (vö. Zsid 10,7; Zsolt 40,9); és Lukács evangéliuma szerint egy másik verssel az ajkán hagyja el a világot: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet” (Lk 23,46; vö. Zsolt 31,6).

A zsoltárok újszövetségi használatát követték az atyák és az egész Egyház, mely a misének és az ima-

órák liturgiájának állandó elemévé tette őket. „Az egész Szentírás Isten jóságát árasztja – mondja Szent Ambrosius –, de különösképpen a zsoltárok édes könyve” (Kommentár a Zsoltárok könyvéhez, I, 4, 7: CSEL 64,4–7). A zsoltárok édes könyve. Felteszem a kérdést: ti imádkoztok-e néha a zsoltárokkal? Vegyétek elő a Szentírást, és imádkozzatok el egy zsoltárt! Például, amikor egy kicsit szomorúak vagytok, mert vétkeztek, imádkozzatok el az 50. zsoltárt! Sok zsoltár segít, hogy tudjunk előrehaladni. Tegyétek szokásotokká a zsoltárokkal való imádkozást! Biztosíthatlak benneteket, hogy a végén boldogok lesztek.

De nem élhetünk csak a múlt örökségéből: a zsoltárokat a saját imánkká kell tennünk. Az egyházatyák azt írják, hogy bizonyos értelemben nekünk magunknak kell a zsoltárok „szerzőivé” válnunk azáltal, hogy magunkévá tesszük őket, és velük imádkozunk (vö. Johannes Cassianus: *Collationes Patrum*, X, 11: *SCh* 54, 92–93.).

Ha vannak olyan zsoltárok, vagy csak zsoltárversek, amelyek a szívünkhöz szólnak, jó, ha ismételtetjük és imádkozgatjuk a nap folyamán. A zsoltárok „minden évszakra” szóló imák: nincs olyan kedélyállapot vagy szükség, amely ne találná meg bennük a legjobb szavakat ahhoz, hogy imává tegyünk őket. Minden más imától eltérően a zsoltárok nem veszítik el hatékonyságukat az ismétléssel, sőt, növekszik a hatékonyságuk. Hogy miért? Mert Isten sugallta őket, és Istent „árasztják”, valahányszor hittel olvassuk őket.

Ha lelkiismeret-furdalásunk és büntudatunk van, mert bűnösök vagyunk, Dáviddal együtt ismételtetjük: „Könyörülj rajtam, Istenem, hiszen irgalmas és jóságos vagy” (Zsolt 51,3). Ha Istenhez való erős személyes kapcsolatunkat akarjuk kifejezni, akkor ezt mondjuk: „Isten, én Istenem, téged kereslek, utánad szomjazik a lelkem! Érted sóvárog a testem, mint a száraz, tikkadt, kiaszott föld” (Zsolt 63,2). Nem véletlenül vette fel a liturgia ezt a zsoltárt a vasárnapok és főünnepok reggeli dicséretébe. Ha pedig félelem és szorongás tölt el bennünket, segítségünkre jönnek ezek a csodálatos szavak: „Az Úr az én pásztorom [...]. Ha sötét völgyben járok is, nem félek a bajtól” (Zsolt 23,1.4).

A zsoltárok lehetővé teszik számunkra, hogy ne szégyényítsük el imánkat azzal, hogy csak kéréseket fogalmazunk meg, hogy állandóan csak azt mondjuk: „Add meg nekem... Add meg nekünk!” Tanuljunk a Miatyánkból, melyben mielőtt a „mindennapi kenyerünket” kér-

A zsoltárok az imádság szimfóniája a Bibliában

(Ferenc pápa katekézise)

nénk, azt mondjuk: „Szenteltessék meg a te neved, jöj-
jön el a te országod, legyen meg a te akaratod!”

A zsoltárok segítenek abban, hogy megnyíljunk egy
kevésbé énközpontú imádkozás felé: a dicséret, az ál-
dás, a hálaadás imája felé; és abban is segítenek, hogy
az egész teremtetett világ hangjává váljunk, bevonva azt
magasztaló imánkba. Testvéreim, a Szentlélek, aki a
Jegyes Egyháznak ajándékozta a szavakat, amelyekkel

isteni Jegyeséhez imádkozhat, segítsen, hogy ezek ál-
talunk ma is felhangozzanak az Egyházban, s hogy ez
a szentévre előkészítő év valódi imaszimfónia legyen!

*Elhangzott 2024. június 19-én a Szent Péter téren
A Lélek és a Jegyes. A Szentlélek vezetői Isten népét Jézushoz, a
mi reménységünkhöz c. katekézissorozat negyedik részeként.)*

Bemutakozás

Czele József vagyok. 1986-
ban születtem Nyírbátor-
ban. Szüleim és nagyma-
mám hitének köszönhetem a
vallásos neveltetést görögkatoli-
kus családban. Az általános iskolát
és a középiskolai tanulmányaimat
Nyírbátorban végeztem. 2018-ban
államvizgáztam a Veszprémi
Érseki Hittudományi Főiskolán,
és 2018. 06. 29-én szentelt pappá
dr. Bábel Balázs kalocsa-kecske-

méti érsek. 2019-ben a Gál Ferenc
Főiskolán hittanár-nevelőtanár
szakon végeztem. Három évet
szolgáltam a Kalocsa-Kecskeméti
Főegyházmegyében. A Debrecen-
Nyíregyházi egyházmegyébe
2021-ben jöttem.

Eddigi szolgálati helyeim: Kis-
kőrös, Kalocsa, Kecskemét, Kisvár-
da és Mátészalka.

Czele József

Maria de Buenos Aires

NÉHÁNY SZÓ A TANGÓ-OPERÁRÓL

Nemrég szoltunk a Szent Család Máriájáról, Szűz-
anyánkról a Mária evangéliuma rockopera kap-
csán, s íme, most egy egészen más világ más
Máriájáról kívánok néhány gondolatot közölni. A tan-
gó-opera színrevitelét ne ítéljük el. Csak a maguk he-
lyén tudjuk kezelni a dolgokat!

Mint előadás, kiváló volt a darab. Remek énekes-
ket, köztük spanyolul tudó vendégművészeket láthat-
tunk, hallhattunk a „mieink” között. Nagyszerűek vol-
tak a maguk feladatkörében a táncművészek, illetve
balettművészek. Látványos és ügyes volt a modern
technika eszközeivel élő rendezés. De a sikerhez kellett
persze az opera szövegírója, az uruguayi-argentín költő
Horacio Ferrer szövege és az argentin Astor Piazzolla,
„a tangó-zene koronázatlan királyának” zenéje. A kö-
zönség tájékoztatásában nagy segítség volt a vetített
feliratozás.

A hajdani tisztalelkű kislányt, a Buenos Aires-i Máriát
a nyomor teszi prostituálttá. Gyermekével nem törődő

anyja is az volt, apja pedig az alkohol rabja. (Mindez
csak a darab befejezéséhez közel derül ki.) Lelke mé-
lyén ő mindvégig megőrizte a tisztaság utáni vágyat.
Éppen annak nem adja oda testét, aki őszinte szerelem-
mel közeledik hozzá. Ez Payador, aki megjövendöli a
Mária rövidesen valóban bekövetkező végzetét: „csa-
tornatolvajok” és bérgyilkosok ölik meg. A továbbiak-
ban csak szelleme él, és vizionál többek között olyan
szörnyűségeket, mint magzatkorban meggyilkolt éle-
tek, örült prostituáltak, halott csecsemők. (Milyen szo-
morú, hogy napjainkban az ilyen esetek nem ritkák!)

A Buenos Aires-i Máriát Újhelyi Kinga Jászai Mari-
díjas művésznő alakította, aki ezúttal új arcát mutatta
be: a jó táncosét. Ez a darab is többször kapott nyíltszí-
ni tapsot, akárcsak a rockopera szereplői, s a végén fel-
zúgott a vastaps, amit a rendező és a zenekar is kiér-
demelt.

A Buenos Aires-i Máriának a példáját ne kövessük!
Nem úgy a Szűz Máriáét!

Kár, hogy a szereposztásról csak megkésve kaphat-
tunk tájékoztató lapocskát.

Bérces Mária Klára

Hitéleti programok

A SZÉKESEGYHÁZI FŐPLÉBÁNIÁN AZ ALÁBBI ÉLETKORHOZ KAPCSOLÓDÓ KÖZÖSSÉGEK VÁRJÁK A CSATLAKOZNI VÁGYÓ ÉRDEKLŐDŐKET ELMÉLYÜLÉSRE A KATOLIKUS HITBEN

KÖZÖSSÉG	MIKOR?	HOL?	VEZETŐ(K)
GYERMEKEKNEK			
Ovisok, 1., 2., 4. és 5. osztályosok	Péntek 16.30-tól	6. és 7. terem	Szalontainé Virágh Viktória és Feketéné Nagy Magdolna
Bérmálkozásra készülők	Szombat 09.00-től	6. terem	Czele József káplán
Elsőáldozásra készülők	Szombat 10.00-től	5. terem	Czele József káplán
IFJÚSÁGNAK			
Egyetemisták	Csütörtök 18.45-től	Plébánia	Czele József káplán
14-18 évesek	Péntek 18.00-tól	Plébánia	Czele József káplán
FELNÖTTEKNEK			
Fiatal családostok, I.	Minden 2. vasárnap 15.30-tól	5. terem	Czele József káplán
Fiatal házaspárok	Minden 2. vasárnap 15.30-tól	5. terem	Krakomperger Zoltán
Bibliaóra	Hétfő 18.45-től	5. terem	Krakomperger Zoltán
Katekumenátus	Kedd 18.35-től	5. terem	Krakomperger Zoltán
Szent Mária és Márta Női Kör	Minden 2. szerdán 16.30-tól	5. terem	Bakóczy Katalin
Filmklub	Minden 2. kedden 18.00-tól	Kateketikai Központ (Varga u. 3.)	Dobi László
Mária Légió	Szerda 08.45-től	5. terem	Orosz Lőrinc
Idősek Akadémiája	Minden 3. szerdán 09.00-től	5. terem	Berényiné Dr. Felszeghy Márta
Férfikör	Minden 2. pénteken 18.45-től	5. terem	Krakomperger Zoltán
Elméledő gyaloglás	A hónap utolsó szombatján 14.30-tól	Nagyerdő	Krakomperger Zoltán

ÁLLANDÓ SZOLGÁLATI LEHETŐSÉGEK SZÉKESEGYHÁZUNKBAN:

- **Felolvasás** a vasár- és hétköznapi szentmiséken (a szentmise előtt kb. 10 perccel a sekrestyében átnézhető a felolvasnivaló).
- **Családok jelentkezhetnek** a szentmise adományainak (kenyér, bor és víz) felhozatalára az oltárhoz. Ehhez szükséges egy rövid egyeztetés a szentmise előtt.
- **Férfiak és nők** egyaránt segíthetnek a perselyezésben.
- **Bátorítom a gyerekeket** és fiatalokat (fiúkat és lányokat), hogy ministráljanak a vasár- és hétköznapi szentmiséken. Már elsőosztályos kortól jöhetnek a gyerekek. A nagyobbak majd betanítják a kisebbeket.
- **Templomunk őrzése** a hétköznapi napok valamelyikén és vasárnap délutánonként néhány órában.
- **Templomunk bemutatása** előre bejelentkezett csoportoknak magyarul, angolul vagy németül.
- **Látogatók kalauzálása** az Őseink Hite kiállításán.

Szeretettel várjuk azon diákok és felnőtt testvéreink jelentkezését, akik szívesen részt vennének ezen szolgálatokban! Önkéntes szolgálatvállalásukért illesse őket hálás köszönet!

Szerk.